

• E.T. Seton: Protože jsem poznal trýzeň žízně, chtěl bych vykopat studnu, ze které by mohli pit i jiní •

JEŽÍŠ A SAMARITÁNKA

STUDÁNKA

• Farnost sv. Cyrila a Metoděje •

Pozdrav z Bratřejova

Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, a stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života –

Jan 4:13-15

► [Ježíš rozmlouvá se Samaritánkou - YouTube](#)

• Bratřejovský měsíčník č. 251

leden 2024

Vychází od března 2003 •

1.1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie - Matky Slova

Homilie papeže Františka při mši na slavnost Matky Boží Panny Marie

Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli - Lk 2,18. Divit se, žasnout – k tomu jsme povoláni dnes, na závěr oktávy Narození Páně, se zraky dosud upřenými k Dítěti, které se nám narodilo, zbavené všeho a oplývající láskou. Úžas je postoj, který je třeba zaujmout na počátku roku, protože život je dar, který nám umožňuje vždycky znovu začít, i z té nejnižší úrovně.

Dnes však také žasneme nad Matkou Boží. Bůh je maličkým dítětem v náruči ženy, která živí svého Stvořitele. Socha, kterou máme před sebou, znázorňuje Matku a Dítě, kteří jsou natolik sjednoceni, že působí dojmem jediného celku. To je tajemství, které dnes budí nekonečný obdiv: *Bůh se navždy spojil s lidstvem*. Bůh a člověk navždy spolu – to je ta dobrá novoroční zpráva: Bůh není pánem, jenž má odstup a je v nebi osamocen, nýbrž vtělenou Láskou, narozenou z matky jako my, a zahrnující lidstvo novou laskavostí. Chápeme tak lépe božskou lásku, která je otcovská i mateřská, jako matka, která nepřestává věřit v děti a nikdy je neopouští. Bůh-s-námi nás miluje nezávisle na našich pochybeních, na hříších a námi působeném chodu světa. Bůh věří v lidstvo, v jehož popředí stojí primárně a nedostižně Jeho Matka.

Ji prosíme na začátku roku o milost úžasu před Bohem, který budí úžas.

Obnovujeme svůj počáteční úžas, kdy se v nás zrodila víra. Pomáhá nám Matka Boží, Matka, jež rodí Pána a nás Pánu. Je matkou, která v dětech rodí úžas víry, protože víra je

setkáním, nikoliv náboženstvím. Život bez úžasu šedne, stává se zvykem, i víra. Také církev potřebuje nově žasnout nad tím, že je přibýtkem živého Boha, Pánovou Nevěstou, Matkou, která rodí děti. Jinak jí hrozí, že se stane krásným muzeem minulosti. Madona však v církvi vytváří ovzduší domova, obývaného Bohem novostí. Přijměme tajemství Matky Boží s úžasem jako obyvatelé Efesu v době koncilu, a jako oni volejme: *Svatá Matko Boží*. Dovolme jí, aby se na nás dívala, obejmula nás a vzala za ruku.

Dovolme, aby se na nás dívala. Obzvláště ve chvílích nouze, vezíme-li ve spletitostech zauzleného života, je správné hledět k Madoně. Je však krásné, necháme-li Madonu hledět na sebe. Dívá-li se na nás, nevidí hříšníky, nýbrž děti. Říká se, že oči jsou zrcadlem duše. Oči milostiplné září Boží krásou, osvěčují nás rájem. Ježíš řekl, že oči jsou pro tělo jako svítilna - Mt 6,22: oči Madony dovedou osvětit každou temnotu a kdekoli rozžehnou naději. Její pohled obrácený k nám říká: *Drahé děti, odvahu, to jsem já, vaše matka!*

Tento mateřský pohled, který dodává důvěru, umožňuje růst ve víře. Víra je spojení s Bohem, zahrnuje celého člověka a aby se uchovala, potřebuje Matku Boží. Její mateřský pohled nám pomáhá, abychom v sobě viděli děti milované ve věřícím Božím lidu, měli se vzájemně rádi, nehledě na svá omezení a zaměření. Madona nám umožňuje zapustit kořeny v církvi, kde je jednota víc než různost, a vybízí nás, abychom pečovali o sebe navzájem. Mariin pohled nám připomíná, že pro víru je podstatná laskavost, která staví hráz vlažnosti. Laskavost, laskavá církev.

Slovo laskavost by dnes mnozí chtěli vyškrtnout ze slovníku. Je-li ve víře místo pro Matku Boží, nikdy se nevytratí střed, totiž Pán, protože Maria nikdy neukazuje k sobě, nýbrž k Ježíšovi a bratřím, protože Maria je matkou.

Antioch umírá 1 Mak 6, 1-13
- čtení ze Starého zákona -

Když král Antioch procházel severní provincie, slyšel, že v Elymaidě v Persii je město proslulé bohatstvím, stříbrem a zlatem. Je v něm velmi bohatý chrám obdarovaný zlatou zbrojí, pancíři a štíty, které tam zanechal syn Filipův Alexandr Makedoňan, který první vládl Řekům. Antioch šel a hledal, jak by se zmocnil města a vyloupil je, ale nepodařilo se mu to, poněvadž se obyvatelé města o tom dověděli a utkali se s ním v bitvě. On utekl, odtáhl odtamtud s velkým zklamáním a vrátil se do Babylónie.

Tu přišel kdosi, a ještě v Persii mu oznámil, že vojsko, které táhlo do Judska, bylo poraženo. A že Lysias, který vytáhl v čele velkého vojska, musel uprchnout před Židy. Ti se obohatili zbraněmi, lidmi a velkou válečnou kořistí, kterou pobrali poraženému vojsku. Strhli ohavnost, kterou on v Jeruzalémě vystavěl, a jak to bylo dříve, vysokými hradbami obehnali svatyni i jeho město Betsuru.

Když král uslyšel tuto zprávu, ulekl se otřesen do hloubi, upadl na lůžko a onemocněl zlostí, že se mu nesplnilo jeho přání. Byl tam mnoho dní v těžké trudnomyslnosti, která se stále vracela, takže se říkalo, že umírá. Zavolal všechny své přátele a řekl jim: *Spánek se od mých očí vzdálil, trudnomyslnost mi svírá srdce, a proto si říkám: Do*

jaké tísně jsem se dostal, v jaké velké bouři to jsem! Jak jsem byl, ctěný a milovaný ve své moci! Nyní si však vzpomínám na zlo, které jsem způsobil v Jeruzalémě, kde jsem pobral všechny stříbrné a zlaté nádoby a bezdůvodně jsem dal utratit obyvatele Judska. Poznávám, že proto mě stihlo toto neštěstí. Hle, hynu zármutkem v cizí zemi!

Blahopřání

19. ledna slaví 82. narozeniny emeritní biskup Mons. Josef Hrdlička

31. ledna slaví svátek arcibiskup pražský Mons. Jan Graubner

1.7.1982 – 30.4.1990

Přejeme jim hojnost Božího požehnání, milostí, darů Ducha Svatého, ochranu Panny Marie a také přímluvu jejich patronů.

VZPOMÍNÁME

28. ledna by oslavil své 82. narozeniny a 31. ledna svátek

Mons. Jan Kutáč 1. 7. 2006 – 14. 7. 2012

Vzpomeňme na něho ve svých modlitbách

Bože, dej kněžím milosti, které potřebují k svému i našemu posvěcení

Vzpomeňme na ně ve svých modlitbách

Nebeský Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská povolání. Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a zapálenými strážci eucharistie, která je svátostí Kristova největšího daru pro vykopení světa - *Benedikt XVI.*

Christus vivit - Kristus žije

/ papež František

Láska a rodina

Mladí lidé silně pociťují volání k lásce a sní o tom, že potkají toho správného člověka, se kterým založí rodinu a budou budovat společný život. Toto povolání prostřednictvím citů, tužeb a snů bezpochyby nabízí sám Bůh. Rozsáhleji jsem o tomto tématu pojednal v apoštolské exhortaci *Amoris laetitia* a zvu všechny

mladé lidi, aby si přečetli kapitolu 4 a 5. 260. Rád si představuji, jak *dva křesťané, kteří uzavírají manželství, poznali ve svém příběhu lásky*

Pánovo volání; povolání vytvořit ze dvou lidí – muže a ženy – jedno tělo, jeden život. A svátost manželství ovine tuto lásku Boží milostí, zakotví ho v samotném Bohu. S tímto darem, s jistotou tohoto povolání, mohou bezpečně vykročit, nemusejí mít z ničeho strach; společně si dokážou se vším poradit! V této souvislosti připomínám, že Bůh nás stvořil jako pohlavní bytosti. Sexualitu stvořil sám Bůh a ona je podivuhodným darem jeho tvorům.

V rámci povolání k manželství musíme uznat a vděčně přijmout skutečnost, že *sexualita, pohlavnost, je Boží dar. Žádné tabu. Je to Boží dar, který nám dává Pán. Má dvojí účel: milovat se a plodit život. Je to vášně, vášnivá láska. Pravá láska je vášnivá. Když je láska mezi mužem a ženou vášnivá, vede tě k tomu, abys daroval život navždy. Navždy. A abys ho daroval tělem i duší.*

Synoda zdůraznila, že *rodina je i nadále pro mladé lidi hlavním opěrným bodem. Děti si váží lásky a péče rodičů, mají v srdci rodinná pouta a doufají, že se jim také podaří vytvořit rodinu. Nárůst odloučení, rozvodů, druhých svazků a rodin s absentujícím rodičem mohou nepochybně mladým lidem přinést velké utrpení a krizi identity. V uvedených případech na sebe musí vzít zodpovědnost, která není přiměřená jejich věku a nutí je k předčasnému dospívání. Rozhodujícím přínosem v lásce a v náboženské výchově jsou často prarodiče: svou moudrostí jsou rozhodujícím pojítkem ve vztahu mezi generacemi.*

Je pravda, že tyto obtíže, které mladí lidé zakusili ve své původní rodině, je vedou k otázce, zda se vyplatí založit novou rodinu, být věrní a být velkodušní. Chci vám říct: Ano, vyplatí se vsadit na rodinu. Najdete v ní nejlepší podněty pro zrání a nejkrásnější radosti ke sdílení. Nedopusťte, aby vás okradli o velikou lásku. Nenechte se oklamat těmi, kdo nabízejí život v individualistické nevázanosti, která vás zavede do izolace a do té nejhorší samoty.

Já vás prosím, abyste byli revolucionáři; prosím vás, abyste pluli proti proudu; ano, v tomto vás žádám, abyste se vzepřeli této kultuře provizoria, která si v podstatě myslí, že nejste schopni přijmout odpovědnost, myslí si, že nejste schopni opravdově milovat. Ale já vám důvěřuji, a proto vás vybízím, abyste se rozhodli pro manželství. Na manželství je třeba se připravit. To vyžaduje sebevýchovu, rozvíjení těch nejlepších ctností, zejména lásky, trpělivosti, schopnosti k dialogu a službě. Předpokládá to také vychovávat svou sexualitu, aby byla stále méně prostředkem k používání druhých a stále více schopností úplně se darovat jednomu člověku výlučným a velkodušným způsobem.

Kolumbijský biskupové nás učí: *Kristus ví, že manželé nejsou dokonalí a potřebují překonávat svou slabost a nestálost, aby jejich láska mohla růst a trvat. Proto dává manželům svou milost, která je současně světlem a silou, jež jim umožňuje postupně uskutečňovat jejich plán manželského života v souladu s plánem Božím.* Ten, kdo není volán k manželství nebo k zasvěcenému životu, si musí stále připomínat, že prvním a nejdůležitějším povoláním je povolání, které přijal při křtu. Nesezdané osoby, i když

si tento způsob života nezvolily, se mohou stát zvláštním způsobem svědky tohoto povolání na své cestě osobního růstu.

Ježíš nepotřebuje tvou práci, ale tebe - P. Elias Vella, exorcista

Ježíš nemohl v mém životě často konat zázraky, protože jsem mu kladl překážky. Když jsem cítil, že mám prázdné ruce, že druhým nemůžu nic nabídnout, když jsem se musel úplně odevzdat do Ježíšových rukou i s tíhou všech hříchů, v tom okamžiku jsem už nedokázal být rebelujícím nástrojem v rukou Božích. V takové chvíli už Bůh mohl působit. Tehdy jsem pochopil všechno. Pochopil jsem, že poznání hříchů pro mě bylo požehnáním. Toto odevzdání se do božích rukou je na cestě k Ježíšovi velmi důležité.

Pokud si můžu vybrat, používám raději termín *cesta v Ježíšovi* než *cesta s Ježíšem*. Protož *cesta v Ježíšovi* znamená cestu v něm, ve stále nových zkušenostech, které Bůh člověku dává. Na adresu bratří kněží bych rád řekl, že jsme na cestě, která nás vede k setkání s Ježíšem, velmi pomalí. Naše setkávání s ním se odehrává spíše v teologické a filozofické rovině. Spíše se nacházíme v situaci, kdy cítíme, že pracujeme více pro něho než s ním.

V mém životě nastalo období, kdy jsem neměl čas na osobní modlitbu. Byl jsem farářem na Maltě a měl jsem mnoho povinností a spoustu práce. Ale přesto jsem prožíval úzkost a pocity viny. Vypravil jsem se tedy za svým duchovním vůdcem a otevřel jsem mu srdce. Řekl jsem mu: *Potřebuji osobní modlitbu, ale nenalézám na ni čas. Nevím, co mám dělat.* Ještě dnes si pamatuji na jeho úsměv, když se mě zeptal: *Proč? - Protože mám mnoho práce,* odpověděl jsem: *Co vlastně děláš, jakým činností se věnuješ?* Začal jsem jmenovat všechny aktivity, které jsem měl, ale během vyjmenovávání mě zastavil a řekl: *Vidím, můj bratře, že máš spoustu práce, a proto ti nestačí modlit se třicet minut, ale šedesát minut.*

Na tohle mě musel můj duchovní vůdce upozornit. V duchu jsem doufal, že mě povinnosti modlitby zprostí, ale místo úlevy mi doporučil, abych se modlil ne třicet, ale šedesát minut. Potom pokračoval: *Pro koho pracuješ?* A já jsem velmi jasně řekl: *Pro Ježíše.* A on mi odpověděl: *Ježíš nepotřebuje tvoji práci, on potřebuje tebe.* To byl další moment v mém životě, kdy se mě Bůh dotkl. Byla to chvíle, kdy jsem si uvědomil, že Ježíš netouží po mé práci, ale po mně. A hluboce jsem pochopil potřebu modlitby ve svém životě. Byl jsem přesvědčený, že Ježíšovi mnoho dávám, ale Ježíš nepotřeboval to, co jsem pro něho dělal. On je Bůh, který nám řekl: *Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: Jsme jen služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat – Lk 17,10.*

NÁJEMNÉ

Vloni uběhlo 120 let od mučednické smrti

Marie Gorettiové

Wilhelm Hünermann - čtení na pokračování

Oba Serenelli neměl tatínek příliš v lásce, pronesl hoch zamyšleně, to je zvláštní, nikdy nemyslel ani neřekl o žádném člověku nic zlého, ale vždycky byl proti tomu, abychom se s nimi víc stýkali, než bylo nutné - No jo, pokyvovala hlavou žena, starý je bohužel příliš často opilý, pak kleje a nadává jako pohan, ale mladému se vlastně nemůže nic zlého vytýkat. Nepije ani nekleje, chodí každou neděli na mši svatou, i když je to tak daleko, a modlí se s námi každý večer růženec. Hodný je a pracovitý také - A přesto ho nesnáším, cedil přes zuby Angelo - ne to není dobrý kluk - Co mu pořád vytýkáte! bránila ho Marietta. Ke mně je milý a rád mi pomáhá, kde jen může - Já ale nechci, aby byl k tobě milý, křičel jí do tváře chlapec, slyšíš, já nechci - Ale Angelo, napomínala jej paní Assunta a strnule hleděla na tvář svého nejstaršího, která planula hněvem - jak můžeš něco takového říct? Vždyť mu křivdíš! - Ne, mami, ne! jen stěžuje se ovládal Angelo Nekřivdím mu. Však vy samy se jednou přesvědčíte! Ještě celý rozčilený se otočil ke dveřím - Jdu do chléva Co jen může proti němu mít? potřásala hlavou matka, kdykoliv přijde řeč na Alessandra, je hněvem bez sebe - Určitě se mýlí, řeklo děvče a chopila se znovu svého zažívání.

Paní Assunta shrnula opatrně peníze do koženého. Nejvíce mne mrzí že nemůžeme dát na mši za tatínka, povzdechla si, když jí opět na mysli zatanula jejich chudoba. Tím víc se za něho budeme modlit, zašeptala Marietta. A přece je to zkažený klacek, skřípal zuby Angelo, zatímco dával žrát volům a kravám - tatínek mi nadarmo nepřikazoval, abych Mariettu hlídal. Však počkej, budu mít otevřené oči.

Druhý den doprovázela Marietta matku na její neradostné cestě na hraběcí zámek. Tak jdu s tebou, řekla, když paní Assunta s těžkým povzdechnutím vstupovala do úctárny, která byla poblíže vchodu do parku. Výběrčí sotva vzhledl od papírů, v nichž pořád cosi vyplňoval. To byl jeho obvyklý způsob, že nechal pachtýře čekat, aby tak všem dal pocítit důležitost svého úřadu. Byl to pravý, nefalšovaný kancelářský škrabák se špičatým nosem, s bodavým pohledem schovaným za tlustými skly svých niklových brýlí a s bledou, vráscitou tváří. Marietta si vzpomněla na loutkové divadlo při výročním trhu v Nettunu. Tam vystupoval také jeden písař, který byl zdejšímu výběrčímu k nerozeznání podobný. A tak se neudržela a zasmála se nenuceně. Hraběcí správce zvedl dotčeně svůj pohled od papírů a přeměřil přísně tamtoho caparta, který se opovážil rušit posvátné ticho jeho kanceláře. Pak ale přece položil pero a zeptal se ženy, co že si přeje. Přináším nájemné od Gorettiů z Le Ferriere, promluvila skromně selka. Tak, tak, odkašlal si výběrčí a listoval ve své tlusté knize. Goretti! Ano, tu to mám. Napočítejte peníze tu na stůl. Paní Assunta rozvázala váček a pak vysypala opatrně všechny mince. Bohužel, chybí mi ještě patnáct lir, dodala konečně, doufám však, že je budu moci brzo přinést - Chybí patnáct lir?! vybuchl písař. Slyšel jsem

dobře? - Ano, slyšel jste zcela správně, odpověděla selka, která byla tím klidnější, čím víc se výběrčí rozčiloval. Chybí opravdu patnáct lir. Avšak sám dobře víte, že mi před krátkou dobou zemřel muž a s tím byly takové výdaje, že jsme upadli do dluhů – Jak já to mám vědět, že váš muž zemřel, řekl pohrdavě písař. To se nejprve musím podívat do svých akt... no, máte pravdu, Luigi Goretti zemřel před dvěma měsíci. Ale, zabil jsem ho snad já? He? Anebo ho nakonec zabil pan hrabě? My za to nemůžeme. A proto musíte zaplatit nájem, a jestli tak neučiníte, musím vám hospodářství vzít. Rozuměla jste, paní Gorettiová? - Ovšem, vždyť mluvíte dost hlasitě, usmála se bolestně pachtýřka, ale výběrčí neměl smysl ani pro záblesk vtipkování.

Tak tedy za mnou chodíte, rozhorloval se, dělat si ze mne pitomé vtipy a tady ten malý žabec má také na mně něco k smíchu. Nájemné zaplatit, to ne, ale dělat si legraci z hraběcího úředníka, to ta žebrota umí! Samým rozhorlením mu přeskakoval hlas. Assuta na to klidně: To se zase mýlíte, pane. Žebrota nejsme. Všichni dohromady jsme těžce pracovali, i tahle malá Marietta má už upracované ruce. A také je nám cizí vás nějak urážet. Avšak nazývat nás žebrotou - to nikdo nesmí. Zbytek nájemného dostanete, jak to jen bude trochu možné. A teď mi dejte potvrzení za zaplacený obnos a my vás pak už nebudeme rušit ve vaší práci. Celý bez sebe vystavil výběrčí žádané potvrzení a beze slov jej podal selce. Její pozdrav před odchodem opětoval jen s jedovatým zamručením.

Papež František vybízí k vymýcení násilí na ženách od kořenů

Papežova výzva zaznívá v poselství k italské celonárodní kampani proti všem formám násilí na ženách: To, jak se chováme k ženám ve všech jejich rozměrech, ukazuje míru naší lidskosti, zdůrazňuje papež František.

Jedovatý plevel, který sužuje naši společnost a který je třeba odstranit od kořenů. Takto definuje František násilí na ženách ve svém poselství adresovaném propagátorům iniciativy proti násilí mužů na ženách, kterou organizuje italský státní rozhlas a Domov pro týrané ženy sídlící v Miláně. Římský biskup vyzývá k přetnutí kulturních a mentálních kořenů, které rostou v půdě předsudků, majetnictví a nespravedlnosti.

Chování k ženám poukazuje na míru lidskosti

Papež vybízí k okamžitému jednání na všech úrovních, s rozhodností, naléhavostí a odvahou, které by propůjčilo hlas našim sestřám bez hlasu. To, jak se chováme k ženě, odhaluje míru naší lidskosti, píše papež a myslí na mnoho žen týraných, zneužívaných, zotročených, obětí arogance těch, kteří si myslí, že mohou disponovat jejich těly a životy, nucených podvolit se chtivosti mužů.

Ženy jsou považovány za předměty

Na příliš mnoha místech a v příliš mnoha situacích, poznamenává papež, jsou ženy odsouvány do pozadí, považovány za méněcenné, za předměty. Když je osoba redukována na věc, přestává být vnímána její důstojnost, je považována pouze za majetek, s nímž lze ve všem nakládat, a to i do té míry, že ji lze zabít.

Kde je nadvláda, tam je i zneužívání

František zdůrazňuje dvojnásobnou roli, kterou hrají masmédia, jež na jedné straně upřednostňují podporu žen, ale na druhé straně vysílají zprávy poznamenané hédonismem a konzumem, jejichž modely, mužské i ženské, se podřizují kritériím úspěchu, sebeprosazení, soutěživosti, moci přitahovat druhé a ovládat je. Avšak, jak poznamenává papež, kde je nadvláda, tam je i zneužití, zatímco Bůh si nás přeje svobodné a požívající plné důstojnosti.

Výchova k úctě

Proto je podle papeže naléhavě zapotřebí výchovného působení, které počínaje rodinou staví do centra člověka s jeho důstojností a upřednostňuje spravedlivé a vyvážené vztahy založené na vzájemném respektu a uznání. / Paolo Ondarza – Vatican News

Objevování mimozemšťanů

Obrácení slavného francouzského boxera

**V ringu
s Bohem**

Jean-Marie je podivný kluk. Dělá si v Compiègne kurz moderních zednických prací jako já. Vlasy se mu kroutí do všech stran, svaly jak ze supermarketu, člověk by myslel, že má kostru ze sirek - a věčně nosí námořnické tričko, modrobílé pruhované, které vypadá, jako by se v něm už narodil. Plete svetry pro své přátele na pláži v Merlimontu a přítom si na armovaném betonu opakuje učivo. A hlavně se mu rozzáří oči, když mluví o Bohu - mluví o něm často, je to jeho záliba, jako kdyby si právě vykouřil jointa. Fakt se sám sebe ptám, co v téhle budově pohledává, se svým vzezřením mystického bláznivého umělce. Jednou se na dvoře kolem něj utvoří skupinka lidí. Jean-Marie s nakažlivým zápalem mluví opět o Pánu Bohu. Na všechny to zapůsobí. Rozčiluje mě, že mě ten kluk obírá o slávu, navíc takovým tématem. Oslovím ho: *Tvrdíš, že Bůh přišel na zem kvůli ubožákům?* S planoucím pohledem odpoví: *Ano, ach ano... Kvůli všem ubožákům?* - *Ano, ach ano, kvůli všem ubožákům – A kde byl včera, tvůj Pán Bůh? Četls noviny? Paní, která dostala čtrnáct ran nožem? A znásilněné, bité dítě? Kde byl v tu dobu tvůj Pán Bůh ubožáků? Na prázdninách na Baleárách?* Mlčí, pánbíčkář. Vychutnávám si, jak to na něj zapůsobí. Myslím, že mu zavřu zobák jednou provždy. Ale ne, povídá dál. Nestáhne se, dál se zápalem mluví o své víře. Tvrdí, že každý je strašně moc milován Bohem, a to je ta dobrá zpráva, a že on, jako křesťan, má povinnost šířit toto poselství lásky. Ujišťuje také, že Bůh pláče s plačícími a že jeho Kristus vzal na kříži na sebe všechno trápení, každou zradu lidí.

Jeho vzkříšením je nám přislíbeno věčné štěstí. A tak dál. A spoustu dalších nesrozumitelných řečí. Mluví z upřímného srdce, ten Jean-Marie. Když ho posloucháte, cítíte se všelijak. Leze mi na nervy a zároveň se mi zamlouvá, tenhle odvážný křesťan, který nenechá svého Pána Boha na holičkách. Který nezdrhne z arény, když do ní vypustí lvy námitek. Nevykašle se na svůj závazek.

Tenhle kluk se nepodobá ostatním. Dělá mi v hlavě zmatek. Cítím, že je k sobě vnitřně náročný, prodchnutý radostí, hlubokým pokojem, který ve mně vyvolává různé otázky. Boha v té době nemám ve svém adresáři. Několikrát, když jsem byl v průseru, jsem volal neznámého Pána Boha, všemohoucího Zachránce... Nikdo z nebe nesestoupil. Bité a opuštěné dítě, nemocný, který osamocen prožívá svou agónii, rodičí žena, člověk postižený úrazem, jehož život se obrací naruby, tihle všichni volají o pomoc k Nejvyšší Bytosti, i když ji nenazývají Bohem. Volal jsem o pomoc. Nikdo mi neodpověděl. Zařadil jsem si Boha mezi ty, kteří nejsou na drátě. Jean-Marie mě přitahuje, a zároveň mi vadí. Rád ho provokuju, tlačím ho do kouta. Jednou například zaklepe na dveře mého pokoje. Hodím po něm dýkou, se kterou jsem právě trénoval. Nůž se zapíchne do dřeva těsně vedle jeho ruky. Chlámu se, on už miň. Je zaražený. Já jsem na svou koninu hrdý. On neztrácí odvahu. Jde za mnou zas druhý den. Ten chlap mě ohromuje. Udivuje mě také proto, že se nechová jako ostatní.

O jedné přestávce vystřelím z karabiny na sousedovic kočku, abych Jeana-Marieho našťval. Požádá mě, abych mu zbraň na tři vteřinky půjčil. Vztekly venkovan vyběhne z domu, uvidí zbraň v jeho ruce, a protože se domnívá, že ten, kdo míří, také střílí, dá mu pořádné kapky. Jean-Marie přijme jeho nadávání, aniž by se ohradil, aniž by se ospravedlnil. Nejenže se nesnaží prokázat svou nevinu, ale ještě se rozčilenému sousedovi omluví. Trochu mě svrbí, že jsem ho to nechal slíznout. Nezlobí se na mě. V pondělí ráno se ho ptám, co dělal o víkendu. *Byl jsem na pouti do Chartres*, odpovídá. *Bylo nás čtyři tisíce pět set mladých. Putovali jsme, modlili jsme se, hráli a zpívali, bylo to úžasné!* - Jo? A k čemu to je, takový kraviny? - *Mimo jiné jsem se modlil za tebe, Time, a za mladé na celém světě* - Jo? *Nechtěl jsem to po tobě. I tak díky. A kolikrát na ty tvý akci byla mlata?* - *Mlata? Co to je, mlata?* - *Pranice, rvačka, rozumíš?* - *Ani jedna, žádná mlata, žádná rvačka.* Nevěřím, chci, aby to zopakoval. Ten chlap kecá, to vím jistě. *Ani jedna mlata? Odpřísáhneš mi to na hlavu své matky?* - *Ani jedna mlata, nemusím přísahat, aby to byla pravda.* Pozoruju jeho ústa, čtu v jeho očích, neiže. Jean-Marie mluví pravdu.

To je neuvěřitelné, nemožné, že by tam nebyla žádná rvačka. Já jsem byl tento víkend na hodech v Compiègne. Bylo tam tisíc pět set lidí a pral jsem se sedmkrát, když nepočítám ukázkou boxu v sobotu večer. V uších hudba na plný pecky, alkohol, který hřeje v žilách, a vždycky se najde někdo, kdo tě upoutá a tanec může začít. Dav je pro mě synonymem hádky, provokace, rvačky. Bum, báb, jde to rychle, je to trochu jako namlouvání. Vzájemně se oslovíme, popichujeme se. Pokud je kluk sympaťák, může z něj být kámoš. Když to je blb, necháme to tak. Ve své samotě máme nač vzpomínat. Zaplní to hlavu, když není nic jiného. Jean-Marie přeruší moje úvahy: *Proč se na mě tak upřeně díváš? Nejsem Marťan!* - *Právě že ano. Čtyři tisíce pět set lidí a ani jedna mlata, jste cákli! Každý z vás se mohl porvat dvacetkrát!* - *Ani jedna mlata, máš moje*

slovo! Celý týden tu příhodu probírám zprava zleva. Pouť a ani jedna mlata? Zřejmě jsem ještě všechno neviděl. Znovu se ho na ten pochod vyptávám. Vysvětluje mi, že tam doprovázel handicapované. Ano, žije s handicapovanými. Počkat, ten chlap mi právě říká, zcela vážně, že maká gratis pro debily, a navíc s nimi tráví své víkendy! Zmáčknu ho, chci o tom mimozemšťanovi vědět víc.

→ **Jak si udržujete zdravou víru?** - Osobností náboženského života jsme se zeptali:

Co děláte, abyste si udržel zdravou víru a vyvážené smýšlení?

2/4 - Alexandra Alvarová, publicistka a odbornice na dezinformace.

Jak stárnu, dochází mi, že lidské srdce i lidská víra trpí především dlouhotrvající neléčenou nenávistí. Myslím, že onemocnění víry je onemocněním srdce, důvěry v lidi. Když začnu chtít soudit druhé, oddělovat zrno od plev, ukazovat prstem na čisté a nečisté, moje víra ztratí to nejhezčí, co mi kdy dala: *lásku, důvěru, přívětivost; naději*. Vyvážené smýšlení vedu kolem osy láska - nenávist, ne kolem osy křesťanské-nekřesťanské. Mým oborem je boj proti propagandě, a ještě jsem od roku 2013 nenarazila na propagandu, která vyvolává vzájemný respekt, soucit a lásku k druhým. Zato podezírání, urážek, paranoických předpokladů a obvinění, volání k akci, pochodování, mocenských strategií a překrucování pravdy je vždycky plná nůše.

→ **Co je Nocleženko?** Nocleženko je poukaz v ceně 100 Kč, který jednomu člověku bez domova umožní strávit noc v teple. Nezahrnuje však pouze nocleh samotný, ale i další pomoc a rozvoj služeb pro lidi bez domova.

V zimě se teplota často pohybuje pod bodem mrazu, a ne všichni mají peřinu a střechu nad hlavou. Podle statistik žije v České republice přes šedesát tisíc lidí bez domova. Jednoduchým a čím dál populárnějším způsobem, jak jim pomoci, je zakoupení tzv. Nocleženky, která bezdomovcům umožní přespat v jedné z devíti nocleháren Armády spásy po celém Česku.

V rámci Nocleženky člověku bez domova nabízíme:

Nocleh ve službách [Armády spásy](#) + Polévku s pečivem a teplý nápoj + Možnost vykonat osobní hygienu + Zdravotní prohlídku a ošetření v naší ordinaci + Schůzku se sociálním pracovníkem, který mu pomůže řešit jeho životní situaci + Možnost pokračovat v systému služeb [Armády spásy](#).

Jednou nocí v noclehárně tedy cesta člověka bez domova určitě nekončí. Hlavním, dlouhodobým cílem celého projektu je navrátit člověka zpět do běžného života a dostat ho do bodu, kdy již žádnou [Nocleženko](#) nepotřebuje a je zcela soběstačný. Budeme si vážit i jakéhokoliv příspěvku nad rámec základní částky = 100 Kč. Ke každé transakci přidělujeme jednu [Nocleženko](#) a finance získané nad rámec základní ceny, použijeme na renovaci a rozvoj služeb pro lidi bez domova.

Děkujeme vám proto ve jménu všech těch, kterým tuto cestu umožníte.

Příloha Studánky

leden 2024

Požehnání adventních věnců

Pro mnohé lidi představuje adventní věnec jen dekorativní předmět, kterým si v adventu zdobí svou domácnost. Nemá pro ně žádný další hlubší význam. Požehnání adventního věnce má

vyzdvihnout právě tento jeho význam pro celou rodinu.

Adventním věncem vyjadřujeme naději, že se náš život vydaří a že to, co se během uplynulého roku pokazilo, se znovu zacelí a zahojí. Ve čtyřech svících, které postupně každou adventní neděli zapalujeme, má do všech oblastí našeho života zazářit světlo vtělení. / Pastorate.cz

3.12.2023 požehnal o. Vladimír věnce, které si věřící přinesli.

Mikuláš 6.12.23

Navštívil s andělem také náš kostel. Pro děti přinesli 35 sáčků plné dobrot, ale rozdali jen 27. Více dětí se bohužel nedostavilo.

Mikuláš navštěvoval a těšil nemocné, vězně i zajatce. Sytil lačné a byl ochráncem dětí, zvláště sirotků, vdov i všech lidí nevinně pronásledovaných. Statečně bojoval proti viditelným i neviditelným nepřátelům.

V horlivosti proti modlářským pověrám nepřestal ani za Diokleciánova pronásledování. Byl zajat, poslán do vyhnanství a vězněn. Utrpení snášel s vděčností a spoluvězně povzbuzoval na mysl i v důvěře v Boží Prozřetelnost.

Na svobodu se dostal až za císaře Konstantina Velikého. Roku 313 se vrátil do pastýřského úřadu ve starobylém městě v Myře v jižním Turecku.

Jedna z nejstarších legend o sv. Mikulášovi pojednává o jednom šlechtici a jeho třech dcerách: Podle nejextrémnější verze zchudlý šlechtic poslal své tři dcery do veřejného domu, aby si vydělaly na věno. Mikuláš jim podle legendy hodil oknem po jednom sáčku se zlaťáky, takže mohly ukončit svou činnost a vdát se. Umírněnější a poměrně rozšířenější verzi podávají celou záležitost tak, že zchudlá rodina uvízla v dlužích a vše směřovalo k tomu, že otec skončí ve vězení pro dlužníky a dcery budou prodány a odvečeny do veřejných domů. K tomu však nedošlo díky zásahu sv. Mikuláše, v jehož popisu se obě verze shodují. Rodina tak unikla z dluhů a zbylo i na věno.

Mikuláš zemřel 6. prosince kolem poloviny IV. století a byl pohřben v kostele v Myře. Úcta k němu se začala šířit hned po smrti. Za svatého byl uznáván velmi brzy a uvádí se, že z jeho hrobu vytékaly dva prameny, které vracely lidem zdraví.

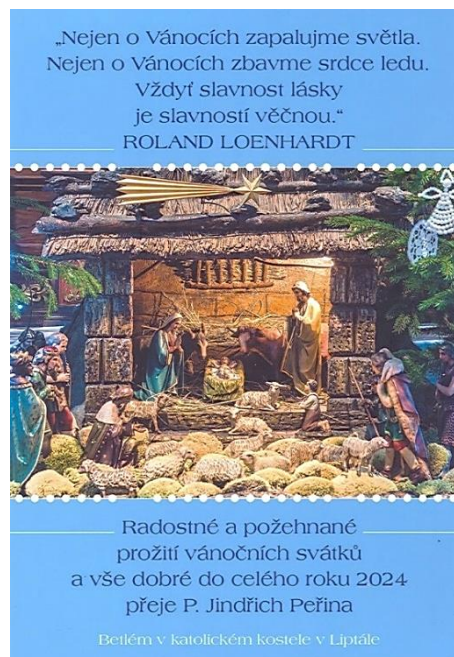
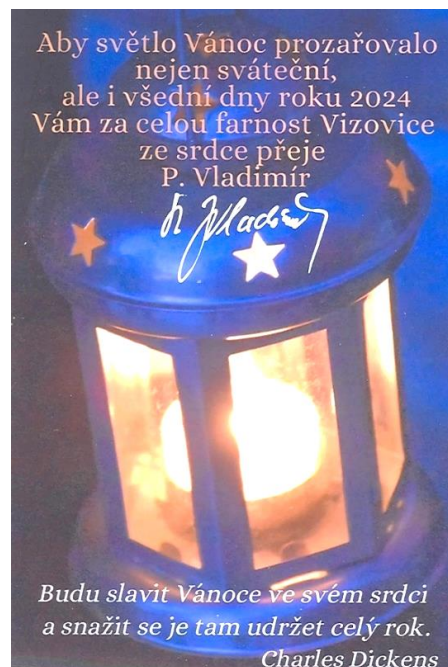
✂ ✂ ✂

► **Tweety papeže Františka:** Je to ušlechtilý postoj: umět žasnout nad Hospodinovými dary, nikdy je nebrat jako samozřejmost, oceňovat jejich hodnotu, radovat se z důvěry a laskavosti, kterou v sobě nesou.

* Nevděk plodí násilí, bere nám klid a nutí nás mluvit křikem, bez pokoje, zatímco prosté *děkuji* může znovu přinést mír!

Vybrané události, které se udály ve farnosti v roce 2023

5.1.- pohřeb jáhna Josefa Zádrapy * 7.1.- 3Králová sbírka vynesla 48 103Kč * 8.1.- setkání chrámových sborů: Bratřejov a Študlov v kostele * 10.1.- Ekumenické setkání v Prlově, kázal o. Vít * 15.1.- přání o. Víta, aby se zapojilo do lektorské služby více farníků při mších svatých * 21.5.- mše svatá u Chladné studny s o. Vítem a o. Jindřichem. Po skončení mše sv. mimořádně silná bouře * 23.5.- Návštěva hřbitova v Lubině, s o. Jindřichem jsme navštívili hrob Mons. Jana Kutáče, jeho rodiny aj. * 16.6.- Znovuobnovení nemocnice Mil. Bratří ve Vizovicích po třiceti letech. Mši sv. sloužili biskup Antonín Basler, o. Vít s o. Jindřichem * 2.7.- farní táborák ve farním hájku na rozloučenou s o. Vítem * 5.7.- potní mši svatou sloužil P. Jesef Rosenberg * 9.7.- oficiální rozloučení s o. Vítem Hlavícou, který byl ustanoven od 10.7. rektorem v semináři v Olomouci * Biskup Antonín Basler uvedl ve Vizovicích nového děkana a faráře P. Vladimíra Mrázka. U nás jsme ho poprvé přivítali 16.7. Děkanem a farářem je oficiálně od 10.7.23 * 19.8.- Farní pouť na Svatý Hostýn * 3.9.- táborák na konci prázdnin a dovolených ve farním dvoře * 7.10.- Modlitby za dobré rodiny a duchovní povolání na Velehradě * říjen – nový mikrofon na oltář nechal instalovat o. Vladimír * 31.10.- Návštěva hrobu Mons. Jana Kutáče v Lubině * 10.-20.11.- renovace křtitelnice.

Vzpomínka na P. Karla Divoše

V souvislosti se 110. výročím narození, připomeňme si v krátkosti „pátra Karla“, který odpočívá na hřbitově v Bratřejově.

Narodil se 28. 1. 1914 v Bylnici. Jeho otec byl rolníkem, matka zůstala v domácnosti a měl šest sourozenců. S dílem Dona Boska se seznámil v roce 1927 prostřednictvím salesiánského klerika P. Trochty, který navštívil v Bylnici své příbuzné. Místem jeho noviciátu, jenž ukončil složením časných slibů v roce 1934, byl Hronský Svatý Beňadík (Banskobystrický kraj). Věčné sliby složil v roce 1939 v Ostravě a kněžské svěcení přijal v Brně od olomouckého světícího biskupa Mons. Stanislava Zely v roce 1944. Činil se většinou ve funkci školního rádce v Praze, v Pardubicích a ve Fryštáku během let 1944-1950.

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 byl zadržen v Oseku u Duchcova, později v Želivě. Koncem tohoto roku zahájil vojenskou službu u „pomocných technických praporů“ na Libavě a na Sázavě u Přibyslavi. V následujících letech žil u příbuzných ve Svatém Štěpánu. Po propuštění z vojny v roce 1954 žil v Ostravě, kde sloužil mladým spolubratrům jakožto zpovědník. Jeho bývalí žáci z Fryštáku, kterým byl ředitelem v letech 1949-1950, oceňovali jeho ryzost, jeho – někdy až drsný – humor, avšak zároveň jeho pochopení pro těžkosti mladých. Dával krátké, avšak praktické rady. Reálné vidění komunistického útlaku na několik let dopředu mu bylo některými vytýkáno jako pesimismus.

V posledních deseti letech svého života bydlel v Bratřejově na faře s P. Oldřichem Vinklárkem. Na faru přišel jako 77letý, na odpočinek. Rád a s chutí se zapojoval do duchovní činnosti. Sice už s notně podlomených zdravím, ale s nevtíravou skromností a humorem. Jeho vlastní aktivita se především projevila, když P. Vinklárek těžce onemocněl a on vyvinul zbytky svých sil, aby ho zastupoval v Jasenné a především v Bratřejově. Zemřel 24. června 2001 v nemocnici Milosrdných bratří ve Vizovicích.

Krátký životopis o Divoše lze najít na netu s poznámkou, že patřil mezi nejstarší salesiány. S vděčností vzpomeňme na tohoto obětavého kněze, který byl 10 let spojen s naší farností.

/ M. P.

z Liturgického kalendáře
- leden -

leden 2024 1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie, závazný zasvěcený svátek * 2.- památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve * 5.- první pátek v měsíci * 6.- Slavnost Zjevení páně, doporučený svátek * 7.- svátek Křtu Páně * 18.- památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů * 24.- památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve * 25.- Obrácení sv. Pavla, apoštola * 26.- památka sv. Timoteje a Tita, biskupů * 31.- památka sv. Jana Boska, kněze.

✦ **Nedělní ohlášky** - na internetové adrese: fon-bratrejov.wz.cz/ohlasky.pdf

✦ **Úklid kostela leden:** 6.1. - Poláchová Marie * 13.1.- Válek Stanislav ml. 20.1.- Vaculková Lucie * 27.1.- Kamenčák Pavel

✦ **Bez ohledu na náboženství napsal papež František o rodině:**

* **Dokonalá rodina neexistuje.** Nemáme dokonalé rodiče, nejsme dokonalí, nevezmeme si dokonalého člověka a nemáme dokonalé děti. Máme na sebe stížnosti. Zklamali jsme se navzájem. Takže není zdravé manželství ani zdravá rodina bez cvičení odpuštění. Odpuštění je životně důležité pro naše emoční zdraví a duchovní přežití. Bez odpuštění se rodina stává arénou konfliktů a pevností smutku.

* **Bez odpuštění rodina onemocní.** Odpuštění je asepsi duše, očista mysli a osvobození srdce. Kdo neodpouští, nemá v duši pokoj ani spojení s Bohem. Rána je jed, který opojuje a zabíjí. Držet utrpení v srdci je sebedestruktivní. Kdo neodpouští, je fyzicky, emocionálně i duchovně nemocný.

neodpouští, je fyzicky, emocionálně i duchovně nemocný.

* **Rodiče jsou zdrojem dětského života.** Jsou tam, aby chránili své syny a dcery, ne aby s nimi soutěžili.

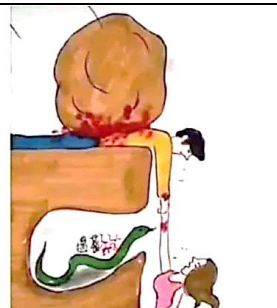
* **Proto musí být rodina místem života, ne smrti;** Územím léčení a ne nemoci; Fáze odpuštění a ne viny. Odpuštění přináší radost tam, kde bolest vyvolala smutek; Léčení tam, kde bolest způsobila nemoc.

Pořad bohoslužeb

Neděle – 10:30hod. ✦ Středa – 17:30hod.

✦ ✦ ✦

Po/1- za děti a rodiny, s prosbou o Boží ochranu...
St/3.- za + Jaroslav Černého, rodiče, sourozence...
Ne/7.- za + Antonína Štalmacha a živou rodinu
St/10.- za + Josefa Kozubíka, rodiče, živé a +...
Ne/14.- za farníky
St/17.- Na poděkování P. Bohu za dož. roky a Boží p.
Ne/21.- za nová kněžská a řeholní povolání
St/24.-
Ne/28.- za + P. Karla Divoše
St/31.-

Člověk nemůže vidět hada 🐍 hrýzt ženu a žena nemůže vidět kameň nad mužom.

Morálka príbehu spočíva v tom, že niekedy muž nevidí bolesť, ktorou trpí jeho žena, a žena nedokáže pochopiť tlak, ktorý muž cíti v každodennom živote.

Musíme sa naučiť lepšie si porozumieť a lepšie komunikovať, aby sme mohli hľadať prekážky a obrátiť slabosť na silnú stránku. ❤️

Nejde len o vzťah medzi manželmi. Týka sa to všetkých a všetkého

Před krájením masa elektrickým nožem potřeme ostrí česnekem - tak ho snadno ochutíme.

Bazalku si připravíme do zásoby na zimu, když ji nasekáme a promícháme s utřeným česnekem, strouhaným sýrem, solí a olivovým olejem. Směsí naplníme kelímky a necháme zmrznout.

Upečené maso krájíme 10 až 15 minut po vyjmutí z trouby, aby z něj nevytekla šťáva.

Aby strouhanka při smažení řízků neodpadávala, přidáme do našlehaných vajec několik kapek oleje.

Kuře před pečením potřeme olejem nebo máslem s citronovou šťávou. Maso bude vláčné a chutnější.

Náhrazky zelených pistácií docílíme tím, že nařezeme bílé loupané mandle a v kotlíku se žlutou a zelenou barvou je obarvíme. Do barvy se přidá trochu vody a nasekané mandle se v ní nechají den ležet. Nejsou-li probarvené i uvnitř, tak je ve zbavené vodě navaříme tak, až vsáknou barvu do sebe. Pak necháme mandle oschnout. Jsou-li správně barveny, pak vypadají jako pravé pistácie.

Nováková stojí brzy ráno před zrcadlem, rozčuchaná po včerejším flámu a říká: Tak ten pohled na mně, Nováku, ti tedy přeju ♦ Dokážu své ženě čist myšlenky: Hned jak přijdu domů, vysypu kapsy a dám se do uklízení ♦ Ptá se policajt v noci bezdomovce: Proč stále škrťáte sirkama? – Ále, spadla mi jedna nevypálená, tak ji chci najít - Máte pravdu,

i sirkama se má šetřit ♦ Manželé v autě vyhlížejí bočními okny: Říkal jsem ti, že to není mlha, ale špinavé okna ♦ Lumpů a darebáků dnes chodí po světě tolik, že člověk se bojí podívat do zrcadla, aby tam ještě nějakého jednoho neviděl ♦ Karle, proč se tak třeseš? - Jdu na testy a nic neumím - A cos dělal včera? - Třásl jsem se, že zítra jdu na testy a nic nebudu umět ♦ Fero, co děláš? – Coby, nic – Nebudu tě rušit, tak v tom pokračuj.

